

Weer een jaar ouder

Door Piet Bout en Nico ter Horst

Precies een jaar geleden stelden we ons op deze plaats de vraag of de continuïteit van Seconer wel gegarandeerd was. Aanleiding daartoe vormden de vacatures die waren ontstaan in zowel het bestuur van onze club als bij de redactie van Seconer-nieuws.

Bestuur

Om maar met het eerste probleem te beginnen, direct na het terugtreden en het helaas kort daarna overlijden van Theo Eijkman, hebben we de vraag gesteld of in deze vacature zou moeten worden voorzien en zo ja, wat we dan van een mogelijke kandidaat zouden mogen verwachten. Aangezien ons bestuur een weerslag vormt van de personele bezetting van de raffinaderij is het niet verwonderlijk dat ook het Seconer bestuur gevormd wordt door leden van het mannelijke geslacht. Niet dat we daar nu zoveel problemen mee hebben, maar zo was de algemene teneur binnen ons clubje, een vrouw heeft toch altijd weer een wat andere kijk op de zaken die ons bezighouden. Wat

naar de mening van het bestuur ook een belangrijke rol zou moeten spelen, is de leeftijdsopbouw. Bijna alle bestuursleden zitten er al vanaf het prille begin, zo'n elf jaar dus. Verjonging van het bestuur zou dus ook een belangrijk element moeten zijn, al was het maar om de binding met de actieve raffinaderij medewerkers niet te verliezen. Aldus was de opdracht duidelijk geformuleerd; ga binnen de groep van recent (vroeg)gepensioneerden op zoek naar een dame die bereid en in staat is om lid te worden van het Seconer bestuur.

In de persoon van Leny Voorberg denken we een kandidaat te hebben gevonden die aan beide voorwaarden voldoet, ze is vrouw, daarover zal geen twijfel bestaan en ze is nog

INHOUD

1. Weer een jaar ouder	11. Licht in het Donker
2. Even voorstellen	12. Mini-reünie typekamer Pernis
3. Geluksvogels	13. BP Bunkerstation Pernis
4. Reactie op 105 jaar BPHM	14. Rondje Raff.
5. Pensioenfonds BPRR	15. Van Vliet Kampioen van Nederland
6. Oude foto's van de BP Raffinaderij	16. Van Klokken en Klepels
7. Tennislessen 2010	17. Bericht uit Senegal no. 11
8. "Geintje"	18. Personalialia
9. 25 jaar klaverjassen	19. Paasklaverjassen
10. In de achteruitkijkspiegel	20. Contact adressen

niet zo lang geleden met Nerflex gegaan. We prijzen ons gelukkig met haar komst en heten Leny vanaf deze plaats dan ook van harte welkom in ons bestuur. Elders in dit blad, om precies te zijn op pagina 3, stelt Leny zich aan u voor.

Redactie

Bij de totstandkoming van het senioren contact in 1999 ontstond al snel de behoefte aan een contactorgaan dat als informatiebron en bindend element zou kunnen fungeren tussen bestuur en Seconerleden. Inmiddels is Seconer-nieuws uitgegroeid tot een drie maandelijks verschijnend blad waar velen met belangstelling naar uitkijken en dat een platform biedt aan actieve en niet actieve raffinaderij medewerkers die iets willen vertellen. In dit verband zijn we natuurlijk dank verschuldigd aan diegenen die ons regelmatig voorzien van soms leuke, soms interessante bijdragen, we denken daarbij dan vooral aan de, zo langzamerhand, vaste bijdrage van Piet Houtman met betrekking tot de Stichting Pensioenfonds BP Raffinaderij.

We hebben tot nu toe dan ook weinig problemen gehad om ons blad op een zinvolle wijze vol te krijgen. De actualiteit heeft ons daarbij ook altijd wel een beetje geholpen. Dat neemt echter niet weg dat ook de redactie aan veroudering onderhevig is. Begin vorig jaar was de Seconer redactie gedecimeerd tot twee leden die beiden aan de wieg stonden van jaargang 1 nummer 1, gedateerd december 1999. De continuïteit schreeuwde om versterking en verjonging. Om met de woorden van Rob van Breda te spreken, het werd tijd de noodklok te luiden.

Na wat gelobby publiceerden we in januari 2009 onder de titel 'Van Drentse turf naar Crude oil' al een eerste bijdrage van Klaas Kuipers. Hij hield toen nog wat slagen om de arm, maar drie maanden later, in het april

nummer was hij de eerste die zich bereid verklaarde om een deel van z'n energie en vrije tijd aan ons blad te besteden.

Maar we hadden meer ijzers in het vuur. Zo kennen we natuurlijk allemaal de columns van Rob van Breda uit het periodiek verschijnende personeelsblad van de raffinaderij. Daar zat schrijvers talent dat we graag voor Seconer zouden aanwenden, zo dachten we. In het geval van Rob begon de lobby dus eigenlijk al voordat hij met Nerflex ging. En ook in zijn geval, veel slagen om de arm om je maar niet vast te leggen. Uiteindelijk heeft ook hij toegehapt en zich in het vorige nummer officieel als lid van de Seconer redactie aan u voorgesteld.

We zijn ontzettend blij met deze versterking en er van overtuigd dat de continuïteit van ons blad met Klaas en Rob voor de komende jaren verzekerd zal zijn.

Reünie

De jaarlijkse Seconer reünie vormt altijd weer het hoogtepunt van onze activiteiten. Ook wat betreft 2009 kijken we met plezier terug naar de bijzonder gezellige bijeenkomst in Geertruidenberg. Een dergelijk succes maakt het altijd weer moeilijk een volgende keer geëvenaard te worden. Maar Piet Timmers, de drijvende kracht achter de Seconer reünie, heeft weer veel energie en tijd gestoken in het voorbereiden van de komende bijeenkomst. We kunnen er nog niet veel over vertellen maar we raden u in elk geval aan om **woensdag 3 november 2010** in uw agenda te reserveren voor de Seconer reünie. En houdt er dan gelijk rekening mee dat u vroeg van huis moet en 's avonds pas laat thuis zult komen. Als u meer wilt weten over de Seconer reünie 2010, houdt dan de volgende Seconer-nieuws in de gaten, die verschijnt omstreeks 15 april aanstaande.

We openen deze keer ons blad met de constatering dat we allemaal weer een jaar ouder zijn geworden. Daar staat tegenover dat we weer een jaar hebben om naar uit te kijken. Naar we hopen met veel positieve gebeurtenissen, maar ook met veel kracht om de minder prettige zaken die sommigen van ons zeker ten deel zullen vallen, te kunnen dragen.

**Mede namens bestuur en redactie
wensen wij allen veel voorspoed in het jaar 2010.**

2. Even voorstellen

Leny Voorberg

Hoewel het voor heel veel oud-collega's niet nodig zal zijn, doe ik het toch maar even. Mijn naam is Leny Voorberg, ben geboren in Rotterdam en heb 33 jaar voor BP/Nerefco gewerkt en ben, zoals zoveel collega's, bij BP begonnen als uitzendkracht.

Maar om bij het begin te beginnen, ik ben in 1963 op 16-jarige leeftijd begonnen met werken. Dat was bij de verzekeringsmaatschappij van Nationale Nederlanden op de Schiekade in Rotterdam. In 1969 gingen mijn ouders, die in Rotterdam een drogisterij hadden, terug naar Rozenburg. Ze gingen weer terug naar waar ze vandaan kwamen, ze zijn namelijk beide op Rozenburg geboren en dat bleef toch trekken. Dat had tot gevolg dat ik ook "moest" mee verhuizen. Overigens voor mij geen onbekende omgeving, met de schoolvakanties was ik veel op Rozenburg en logeerde bij nichtjes of bij opa en oma.

In Rozenburg wonen was toch weer iets anders, geen tram die voor de deur stopte en je overal naar toe bracht. Nu moest je op de fiets als je ergens heen wilde. Ik werkte nog in Rotterdam, dus dat was met de fiets naar de pont en met de trein naar Rotterdam en dan nog een stukje lopen. Ik heb bij Nationale Nederlanden vijf jaar gewerkt, toen bij de ICI gesolliciteerd en heb daar ook vijf jaar gewerkt. Vijf jaar vond ik eigenlijk wel lang genoeg en om dan weer eens ergens anders te gaan werken leek mij wel leuk.

Ik heb me dan ook ingeschreven bij uitzendbureau Zuidgeest in Oostvoorne, die had voor een periode van 10 dagen werk voor me bij BP in de Europoort. Dat leek mij wel wat, ik was altijd al gefascineerd door al die lichtjes, maar wat daar verder gebeurde, daar had ik geen notie van. Zoals afgesproken was het werk na 10 dagen klaar, maar twee weken later werd ik terug gevraagd. Voor hoe lang konden ze niet zeggen.

Na drie jaar als uitzendkracht te hebben gewerkt moest ik kiezen, of in vaste dienst of vertrekken. De keuze was niet zo moeilijk. Ik ben gebleven en dat is uiteindelijk 33 jaar geworden, iets langer dan de vijf jaar die ik in gedachten had. Ik heb er een mooie tijd gehad, zeker in het begin was het leuk en fijn om er te werken. Maar er zijn ook minder leuke tijden geweest, zoals het samengaan van BP met Texaco tot Nerefco. Het was erg spannend in die tijd, mocht je blijven of juist niet? Ik had geluk, maar er zijn veel collega's vertrokken. Dat was ook voor ons achterblijvers niet leuk om van hen afscheid te moeten nemen.

Maar nu ben ik sinds 1 januari 2007 in de Nerflex, dus al weer drie jaar thuis. Het was, na in totaal 43 jaar 40 uur per week gewerkt te hebben, heel erg wennen om van de ene op de andere dag thuis te zitten. Ik had er erg naar uitgekeken, maar dan valt het toch behoorlijk tegen. Je mist je sociale contacten en het ritme is er uit, daar heb ik het toch wel moeilijk mee gehad. De eerste maanden waren als een soort vakantie die niet over ging. Ik had zoveel vakantie en adv dagen dat ik er geen raad mee wist. Het heeft dan ook anderhalf tot twee jaar geduurd voordat ik gewend was aan het idee om niet meer voor een baas te hoeven werken. Inmiddels ben ik aardig gewend geraakt aan mijn vrijheid en heb een paar hobby's gevonden zoals bloemschikken, stukjes maken voor in huis en in de tuin en een cursus gevolgd om tuinbeelden te maken. Daarnaast ben ik vrijwilligster in het Catharina Gasthuis in Brielle.

Dit is het verhaal van mijn werkzaamheden, waarvan de langste tijd bij BP. En hoe kom ik nu bij het bestuur van Seconer? Dat ging als volgt. Tijdens de laatste reünie werd ik gevraagd om in het bestuur van Seconer te komen. Daar heb ik wel even bedenktijd voor gevraagd, want zo vroeg ik me af, is dat nou iets voor mij? Ik had natuurlijk geen idee wat zo'n bestuursfunctie eigenlijk inhield en heb de stoute schoenen aangetrokken en eerst maar eens een vergadering bijgewoond. Dat heeft mij uiteindelijk over de streep getrokken en nu dus maar hopen dat ik mijn steentje kan bijdragen.

Leny Voorberg.

3. Geluksvogels

Door Rob van Breda

Als kersverse pensionado wordt het je zeker in het begin, meerdere keren per dag gevraagd;

“Én.....hoe is het nou zo om met pensioen te zijn?”

Daarna wordt het meestal even stil en dan komt het vervolg; “genieten zeker hé?” Je wordt dan geacht te knikken, en blij te kijken. Net zoiets als je antwoord op de vraag; “hoe maakt u het?” Er wordt geen echt antwoord van je verwacht. Je wordt niet geacht te zeggen hoe je je werkelijk voelt, maar het gaat onveranderlijk “goed” met je. Hoe slecht je je op dat moment ook mocht voelen. Hiermee wil ik absoluut niet de indruk wekken dat ik het niet naar m’n zin zou hebben, integendeel. Ik vermaak me uitstekend! Er zijn echter op dit moment duizenden werknemers in ons land die je waarschijnlijk een groot plezier zou doen door te beweren dat met pensioen zijn ook niet alles is en dat er eigenlijk niets gaat boven het strak geregelde leven dat een baan nu eenmaal met zich mee brengt.

Juist, ik bedoel dat grote legioen werknemers dat, nadat ze eerst hun prépensioen in rook zagen opgaan, sinds kort ook weten, dat hun gewone pensioen en hun AOW pas met hun 67-ste jaar in werking zullen treden. Een aantal van hen heeft dan ook (als ze tenminste al die jaren daarvoor zwaar werk hebben verricht) nog eens het prettige vooruitzicht omgeschoold te mogen worden op een leeftijd waarop je daar eigenlijk helemaal niet meer op zit te wachten. Het voorstel is nu door de kamer, maar ik heb zo’n vermoeden dat hier het laatste woord nog niet over is gezegd.

Het is voor u in de komende tijd misschien ook niet zo’n goed idee om op verjaardagen van kleinkinderen, waar u nog flink gebouwde jongemannen tegen kunt komen die met dit vooruitzicht moeten leven, al teveel met uw huidige geluk te koop te lopen, zeker niet als er een flinke borrel wordt geschonken.... Voor je het weet leven ze hun frustratie uit op die opa (u dus) die zo tevreden lijkt te zijn met z’n pensionering op zestigjarige leeftijd. Houdt u dus de komende tijd maar een beetje op de vlakte zou ik zeggen of “low profile” dat klinkt meer eigentijds.

Als je wel eens een stukje schrijft, is het overigens *wel* fijn om nog een werkkring te hebben. Op het werk moeten er nog van allerlei dingen. Targets halen, projecten starten, kortom daar gebeurt van alles en daar gaat dus ook regelmatig iets mis en dan heb je als schrijver een onderwerp. Het grote voordeel is ook dat iedereen op de hoogte is van wat je schrijft, want je maakt allemaal dagelijks dezelfde ups en downs van het bedrijf mee. Schrijf je daar dan iets over, dan is de herkenning er direct. Dat is nu wel even anders. U en ik en ook die andere achthonderd man hebben dagelijks allemaal iets anders aan hun hoofd en er is dus helemaal geen gemeenschappelijke noemer meer tussen u en mij. Of toch wel?

Vroeger was het: “Is die compressor nou nog niet opgestart?”

Tegenwoordig: “Nu ben je alweer vergeten onder de bank te stofzuigen....”

Vroeger: “Heb jij nog catalyst of smeerolie bijbesteld?”

Tegenwoordig is het: “heb je er nog aan gedacht om hagelslag te kopen?”

In een bepaald opzicht wordt je wereld kleiner, maar op een andere manier wordt ze ook weer veel groter. Je komt nu aan zaken toe waar je vroeger absoluut geen tijd voor had. Wij, leven bijvoorbeeld een groot deel van de zomer op onze zeilboot. Je komt op het water figuren tegen van zéér diverse pluimage en het leven aan boord is mede daardoor afwisselend. Soms lig je voor anker en ga je ‘s morgens om wakker te worden eerst eens lekker een stukje zwemmen om daarna op te drogen in de zon. Dan is er het ontbijt met koffie in de kuip. Ja dan is het leven goed! Maar soms is het even anders en zit je in diezelfde kuip met samengeknepen billen. Met heel harde wind, of potdichte mist, iets dat ons deze zomer aan de Belgische kust overkwam. Met een zicht van hooguit 30 meter zagen we geen hand voor ogen en moesten we via de VHF de haven van Oostende worden binnengepraat. Het ging gelukkig allemaal goed.

Later die dag, spraken we mensen die tijdens hun oversteek vanuit Engeland, in diezelfde mist waren

terechtgekomen. Ze waren met prachtig helder zicht uit Engeland vertrokken maar halverwege de scheepvaartroute ook in de mist terecht gekomen. Veertig mijl in die witte soep proberen te turen zonder iets te zien en dan de geluiden van die grote schepen om je heen horen en maar hopen dat ze je zien op hun radar. Nee dan is varen met een bootje opeens niet zo leuk meer...

En nu is het al weer winter. De boot staat op de kant onder een dekzeil te dromen over reizen die nog in het verschiet liggen. De baas zit ondertussen met een lijst werkzaamheden die deze winter beslist moeten gebeuren willen we volgend jaar een beetje verantwoord naar zee kunnen. Allemaal zaken die deze zomer in het logboek werden genoteerd. Eigenlijk is er dus niet zo heel veel veranderd. Lang geleden haalde je als onderhoudsman je storingsen op uit een lijstje dat de boardoperator 's morgens voor je had klaarliggen. *"Kijk eerst even naar deze regelaar, die heeft de hele nacht al zo raar gedaan"* Tegenwoordig is het een lijstje van je boot of van de vrouw. *"het toilet zit verstopt"* of zo iets. En dat we daar nu allemaal de tijd voor hebben. Ja geluksvogels dat zijn we.

4. Reactie op 105 jaar BPHM

Beste Redactie,

Met heel veel interesse heb ik het artikel gelezen over 'Terugblik op 105 jaar Benzine en Petroleum Handel Maatschappij N.V.' Wat is er veel veranderd in een betrekkelijk korte tijd.

Onder het hoofdstuk 'Enkele secundaire arbeidsvoorwaarden anno 1950' en dan specifiek wat jij schrijft over het pensioenfonds wil ik je toch even wijzen op iets dat je vergeten bent te vermelden en dat toch zeker voor de 'slachtoffers', waaronder ikzelf, wel heel belangrijk was.

Vrouwelijke werknemers konden inderdaad pas als ze de leeftijd van 30 jaar bereikt hadden toetreden tot het pensioenfonds. Zij gingen met 60 jaar met pensioen en hadden in die periode dezelfde pensioenrechten opgebouwd als een man die zoveel langer moest werken. Om zowel het gemis van een AOW-uitkering als ook het betalen van AOW premie in die vijf jaar te compenseren, gold een soort overbruggingspensioen voor die vijf jaar. Echter, het pensioen gold alleen voor ongehuwde vrouwelijke werknemers. Gelukkig kwam destijds Janny Garama bij ons in dienst. Omdat zij gehuwd was mocht zij derhalve niet in het pensioenfonds. Ik hoor het haar nog zeggen: "Wat is dat nou voor onzin". Door deze uitspraak heeft zij het uiteindelijk wel voor elkaar gekregen dat ook gehuwde vrouwen in het pensioenfonds mochten, wat ook weer voor mij een bof was omdat ik in die periode ging trouwen. Maar, zo zei men, 'dan wel gelijke monniken, gelijke kappen'. Wat zoveel betekende dat die vrouwen, net als hun mannelijke collega's tot hun 65 jaar in dienst moesten blijven.

Omdat men van het standpunt uitging dat aan een eenmaal gegeven recht niet meer te tornen valt, kreeg ik van BP Handel Maatschappij Amsterdam een brief met de vraag wat of ik wilde: met 60 of met 65 jaar met pensioen. Die keus, zo zal je begrijpen, was voor mij niet zo moeilijk. In de loop der tijd heb ik diezelfde vraag nog een paar keer officieel per brief gekregen. Braaf antwoordde ik telkens weer dat ik met 60 jaar weg wilde.

In die tijd speelde er evenwel het emancipatie gedoe, wat zoveel betekende dat er geen onderscheid gemaakt mocht worden tussen mannen en vrouwen. Vergelijk hierbij de mannelijke en vrouwelijke werknemers bij Shell die ook op verschillende leeftijden met pensioen gingen. Mij werd derhalve op het hart gedrukt er vooral met niemand over te praten dat ik in 'zo'n bevoorrechte positie was', anders zou het wel eens op een rechtzaak kunnen uitdraaien. Ik heb dat altijd je reinste flauwekul gevonden en heb er nooit geheimzinnig over gedaan.

Ergens had de directie toch nog de gewoonte je te koeioneren, althans dat probeerde ze.

Met vriendelijke groeten,
Petra Hoks

5. Pensioenfonds BP Raffinaderij

Door Piet Houtman

In de eerste plaats wil ik iedereen langs deze weg een heel voorspoedig, gelukkig en vooral ook gezond 2010 toewensen. We hopen op een toekomst waarbij de pensioenfonds rendementen minder onder druk komen te staan dan in de afgelopen periode.

Financiële positie

Na de aanvankelijke klap door de financiële crisis hebben de financiële markten zich in de tweede helft van het afgelopen jaar weer gedeeltelijk hersteld. Dat is natuurlijk goed nieuws voor pensioenfondsen. Over de gehele linie zijn de dekkingsgraden weer uit het diepste dal omhoog geklommen. Echter bij veel fondsen nog niet genoeg om aan de minimum dekkingsgraad van ca 105 % te voldoen. BP heeft aan het einde van het jaar besloten een extra storting in het pensioenfonds van de Raffinaderij te doen van 20 miljoen euro. Dat is duidelijk meer dan vereist was om aan de minimum dekkingsgraad (in ons geval 104,1 %) te voldoen die DNB (De Nederlandse Bank) stelt. Naast het herstel van de financiële markten dus een extra positieve verrassing aan het einde van het jaar! De dekkingsgraad van het pensioenfonds is daardoor op ca 110 % gekomen en ziet er dus weer een stuk gezonder uit.

Indexaties

De financiële rendementen van het fonds zijn het afgelopen jaar duidelijk weer beter geworden na twee jaren van respectievelijk een negatief en een zeer gering positief rendement. De twee slechte jaren tellen helaas wel sterk door in de indexatieberekening. Ondanks dat zal er naar verwachting per 1 januari 2010 (met terugwerkende kracht later dit jaar uit te keren) toch weer een indexatie kunnen worden toegekend al zal deze niet erg hoog zijn. Overigens zijn de kosten van levensonderhoud over het afgelopen jaar volgens de CPI index ook duidelijk minder gestegen dan vorige jaren, namelijk slechts 0,7 %. Naar verwachting zal dus een gedeelte van deze kostenverhoging kunnen worden gecompenseerd via indexatie. Het gedeelte dat niet wordt gecompenseerd blijft “op de plank” liggen, met andere woorden, zodra de rendementen dat toelaten kunnen niet uitgekeerde indexaties over een periode van vijf jaar alsnog weer worden ingehaald. We blijven dus maar hopen op een goed verder herstel van de financiële markten en vooral ook op een positief resultaat van onze beleggingsstrategie. Vergeleken met veel fondsen om ons heen kunnen we niet ontevreden zijn. Vorig jaar kon ondanks de financiële crisis toch een indexatie worden toegekend van in totaal 1,59 %!

UPO's (Universele Pensioen Overzichten)

Door een aantal oorzaken hebben de UPO's vorig jaar verdere vertraging opgelopen. Extra checks waren nodig om absoluut zeker te stellen dat de informatie juist was. Op het moment dat u dit leest zult u uw persoonlijke UPO inmiddels ontvangen hebben. Dit geldt dan voor de mensen met Nerflex. Gepensioneerden ontvangen 5-jaarlijks een UPO. Dat zal met ingang van dit jaar voor het eerst het geval zijn, ergens in de tweede helft van 2010.

Samenvoeging BP pensioenfondsen

Er wordt inmiddels hard gewerkt om de samenvoeging van de twee BP pensioenfondsen in Nederland per 1 januari 2011 te realiseren. Dat vergt een strak werkschema dit jaar! Processen om tot de keuze van één actuaaris en één administrateur te komen zijn in volle gang. Met name wordt aandacht besteed aan de overgang van één van de fondsen naar een andere administrateur zodat de overgangsproblemen, zoals we die enkele jaren geleden ervaren hebben met Aegon, ons bespaard blijven. Overigens zal dat overgangsproces nu veel beter controleerbaar zijn omdat alle pensioeninformatie inmiddels is gedigitaliseerd en op juistheid gecontroleerd. We werken er dan ook aan dat de overgang geruisloos kan verlopen met als voordelen: lagere kosten en voortaan maar één pensioenuitkering voor diegenen die nu aparte BP-NL en Raffinaderij pensioenen ontvangen.

phoutman@kabelfoon.nl
010 5910394

6. Oude foto's van de BP Raffinaderij

Door Klaas Kuipers

De foto's die we in het vorige nummer van Seconer-nieuws plaatsten kwamen uit een boek dat ik aantrof in de bibliotheek. Bij de Seconer redactie is overigens ook een map met oud fotomateriaal voor handen waar we uit kunnen putten. Een groot aantal van die foto's zijn gedigitaliseerd met het doel er af en toe eentje voor u uit te lichten. Bij de lezers van Seconer-nieuws roepen deze foto's, net als bij mij, ongetwijfeld veel herinneringen op.

Deze keer een foto van de BP Botlek installatie die ergens begin jaren tachtig genomen is. De installatie werd twintig jaar eerder gebouwd voor BP Handelsmaatschappij in Amsterdam. Een aantal jaren later, om precies te zijn in 1967 bij de start van de raffinaderij, werd de BP Botlek operationeel ondergebracht bij BP Raffinaderij Nederland NV.

De installatie lag op een kwetsbare plek vlak bij de invaart van de Botlek. Regelmatig maakte een zeeschip een ongecontroleerde schuiver en verdween er een meerpaal, of erger nog, een heel steiger.

Op bovenstaande foto is steiger 1-2 reeds vervangen door een nieuw exemplaar met laadarmen. Steiger 3 bestaat als laadsteiger ook al niet meer, daarvoor in de plek kwam T-steiger 5-8.

Op het terrein is ook het nodige veranderd. Zo kwamen er ballast en sloptanks met een nieuwe separator. De oude laadarmen voor de auto's hebben plaats gemaakt voor moderne laadperrons. Op het spoor is het zo te zien nog druk, maar later werd daar uitsluitend nog White Spirit geladen en werd de rest langzamerhand ontmanteld.

In 1995 of 1996 kwam er het verzoek of we voor Zwitserland benzine op wagons konden laden. De Rijn was geblokkeerd door een gezonken schip en BP wilde toch benzine blijven leveren. Het was even puzzelen, maar het is gelukt. Bij de eerste trein laadden we wagons op tankstand. Bij de volgende hadden we snel de White Spirit meter omgezet en werkte het afpassen per wagon veel gemakkelijker. Administratief mochten we alle wagons als één geheel afwerken. Doordat de meter niet was geijkt ging dat op tankstand. Om de autobelading niet te ontregelen deden we de treinen in het weekend.

Ter afsluiting van het verhaal nog een anekdote uit het begin van de Botlek. Er werd toen semi-continue gewerkt. Wanneer er in het weekend een zeeschip kwam lossen dan werd er extra personeel gereserveerd en opgehaald met een taxi. Toen bij één van de collega's die opgehaald moest worden, werd aangeboden door Jehova's getuigen riep hij:

“Even mijn brood pakken en dan ga ik mee!”

Indien u bij het zien van deze oude foto's ook iets te binnen schiet, schroom dan niet en leg het vast, of stuur een reactie aan Klaas Kuipers, zijn adres treft u aan op de laatste pagina.

7. Tennislessen 2010

Vanwege het grote succes van het afgelopen seizoen biedt de Tennissectie wederom de mogelijkheid om in de winterperiode tennislessen te volgen. De cursus bestaat uit 14 lessen van 50 minuten en wordt gegeven bij het Racketcentrum Halfweg te Spijkenisse. Bij voldoende belangstelling zullen er lessen op 3 niveaus worden gegeven met 4, 6 of 8 deelnemers per baan. Hoe meer deelnemers per les hoe lager het niveau.

De tennissectie betaalt de helft van het lesgeld, de eigen bijdrage* komt uit op:

- Gevorderd € 107,63 (4 pers./baan)
- Half gevorderd € 91,25 (6 pers./baan)
- Beginner € 71,25 (8 pers./baan, nog nooit getennist)

De lessen worden gegeven op de maandag-, dinsdag- en/of donderdagavond tussen 18.00 uur en 22.00 uur (wijzigingen voorbehouden) in de periode van 4 januari 2010 tot en met 10 april 2010. Doorgang alleen bij voldoende aanmeldingen. De indeling zal door ondergetekende worden gemaakt in samenspraak met het Racketcentrum waarbij zo veel mogelijk rekening zal worden gehouden met uw voorkeuren.

Afhankelijk van het aantal inschrijvingen op bovengenoemde niveaus is het eventueel ook mogelijk voor BP-kinderen om tennisles te volgen. Ook voor deze cursussen betaalt de tennissectie de helft van het lesgeld, de eigen bijdrage* komt uit op:

Bal en slagvaardigheid € 45,25 p.p. (maximaal 8 kinderen)

- A-cursus € 74,38 p.p. (6 kinderen op 1 baan)
- B-cursus € 86,25 p.p. (8 kinderen op 2 banen)

De tennissectie verneemt dan ook graag of hier interesse voor is (inschrijving is vanwege financiële redenen nog geen garantie voor deelname). Leeftijd zal worden afgestemd met het Racketcentrum.

Heb je interesse? Vraag dan het [inschrijfformulier](#) aan bij Liza Steen, Captain Tennissectie, telefoon 0181259650.

8. “Geintje”

Door Koos Boswinkel

Al bladerend door het juli nummer van Seconer-nieuws kom ik het interview met Arjen Smidts tegen. Ik zie de foto van Arjan met zijn collega Leen Houkes. Twee collega's waaraan ik goede herinneringen bewaar. Met Leen heb dikwijls een babbeltje gemaakt in zijn loge. Nu ik hem zo op de foto zie, schiet me een voorval te binnen dat, als ik er aan denk, nog een stevig binnenpretje bij me oproept. Wat was er aan de hand ?

In mijn werkzame leven maakte ik nogal veel overuren, op de gekste tijden ging de telefoon bij mij thuis af als er weer een akkefietje opgelost moest worden bij de collega's van Operations, problemen met de computers, documentatie, etc. Bij nacht en ontij moest ik komen opdraven. Zo ook op een mooie zaterdagmorgen. Ik belde met het taxibedrijf van Nijholt om een taxi bij mij langs te sturen. De telefonist van Nijholt riep een collega op en dit gesprek werd door chauffeur Bertus gehoord, die op dat moment met de ambulance op de terugreis was naar de garage in Oostvoorne. Chauffeur Bertus bood aan om mij wel even op te halen.

Bertus kende mij goed, want hij had mij al tientallen malen van en naar de Raffinaderij gereden. Zo'n tien minuten later stond inderdaad een ambulanceauto voor mijn huisdeur, met alle burens aan het raam om te kijken wat er bij Boswinkel aan de hand was. Ik had natuurlijk alle reden om dit type vervoer te weigeren maar allee, weer wachten bracht alleen maar vertraging, dus ben ik ingestapt, nagekeken door alle buurtjes. Ik had bij het instappen echter wel de conditie gesteld dat Bertus, bij het naderen van de Raffinaderij, alle toeters en bellen zou opentrekken. Ik wilde de zeldzame keer dat ik in een ambulance zou meerijden ook optimaal genieten van alle in de ambulance aanwezige faciliteiten. En chauffeur Bertus zag dat wel zitten.

Wij komen dus aanrijden en Bertus zet zijn blauwe zwaailichten en sirene aan en rijden zo op de poort van de Raffinaderij af. Leen Houkes had op dat moment dienst, hoorde de sirene, zag het zwaailicht en vloog met een noodgang zijn hok - sorry loge - uit, naar buiten. Zwaaiend met zijn armen hoog in de lucht, hield hij ons staande, met een hoofd zo rood als een biet. “Wat is er aan de hand ???? je bent verkeerd, je moet hier niet wezen, ik heb je niet gebeld etc etc.”

”Geintje....!!”

Bertus lag lachend onder zijn stuur. Ik vergeet het beteuterde gezicht van Leen Houkes van mijn leven niet meer, toen ik met een grote grijns op mijn gezicht uit de ambulance stapte. Ik heb hem wel uitgelegd wat de reden was van de toeters en bellen. Gelukkig kon hij er, serieus als hij was, nog om lachen. Of tie daarna nog een sigaret heeft opgestoken ?

Leen Houkes (rechts) en Arjen Smidts.

De foto is gemaakt tijdens de receptie ter gelegenheid van de pensionering van Leen.

25 jaar klaverjassen

*Door Meta Kreischer-Gundlach
en Piet Bout*

Al meer dan vijftwintig jaar organiseert Gijs Hoogland klaverjastoernooien. In eerste instantie op de raffinaderij in Pernis en sinds het Nerefco tijdperk samen met Leen van Adrichem in het restaurant op de raffinaderij in Europoort. Tweemaal per jaar vindt er zo'n toernooi plaats te weten met Pasen en met Kerst.

Vrijdag 18 december jongstleden bezochten we het kerstklaverjassen dat, zoals gewoonlijk met de feestdagen in zicht, een grote opkomst kende. "We hebben tachtig aanmeldingen" zo vertelde Gijs ons met enige trots. Door het slechte weer, er was die dag namelijk nogal wat sneeuw gevallen, waren er wat afvallers. Desondanks kon er toch om ongeveer acht uur gestart worden aan 18 tafels ofwel met 72 deelnemers. Tijdens het toernooi worden er altijd drie rondes gespeeld waarbij na elke ronde van "maat" wordt gewisseld. Rond half elf waren aan de meeste tafels de drie partijen gespeeld en kon de jury beginnen met het tellen van de punten.

Naast het klaverjassen wordt er met de Kerst ook nog een tombola gehouden met mooie prijzen zoals kerststaven, leuke snuisterijen, kippen, rollades en flessen drank die overigens niet op de raffinaderij genuttigd mogen worden. Met de inkoop moeten Gijs, Leen en de schoonzoon van Gijs het zeer druk hebben gehad want niet alleen voor de verloting zijn de prijzen mooi, ook de prijzen die je met het kaarten kunt winnen zijn het aanzien meer dan waard. Daarnaast verzorgen deze mensen

ook nog eens de hapjes en de drankjes, iets wat vroeger door de catering werd verzorgd.

Na de verloting wordt iedereen naar de filmzaal gedirigeerd waar op een groot aantal tafels het prijzen pakket staat uitgesteld. Er is, zo wordt ons verzekerd, voor elke deelnemer een prijs. Inmiddels heeft de schoonzoons van Gijs de puntentelling afgerond en kan Gijs beginnen met het afkondigen van de deelnemer met het hoogste aantal punten. De winnaar van het toernooi mag als eerste zijn of haar keuze maken waarna in volgorde van het aantal punten, elke deelnemer een prijs uitkiest. Aan het eind van het festijn lege tafels en deelnemers die tevreden met een prijs onder de arm huiswaarts keren. Men zegt elkaar gedag met de woorden: "tot ziens bij het paasklaverjassen!"

Foto boven: Het organiserende trio tijdens de verloting waarbij Gijs de nummers trekt en Leen kijkt of alles volgens het boekje verloopt.

Foto onder: De deelnemers verenigd in de filmzaal in afwachting van de puntentelling en de prijsuitreiking.

10. In de achteruitkijkspiegel

Door Rob van Breda en Piet van Kessel

Als ik bij mezelf naga, is het opvallend hoezeer ik de voorkeur geef aan de wat oudere televisieseries. Beelden die ik dus vroeger al eens eerder heb gezien ten opzichte van alle nieuwe emotie teevee die tegenwoordig op de buis te zien is. Sinds kort kun je eigenlijk al niet meer spreken van “de buis”, want in zo'n bewegend schilderij aan de muur past geen buis meer.

Terugblikken is altijd leuk, en het is ook een stuk gemakkelijker dan vooruit kijken. Pak maar eens een fotoboek uit de kast en je bent weer heel even met je gezin op vakantie in de jaren zeventig. Wat een rare haardracht hadden we toen, om van de kleding maar te zwijgen.

Labchef Hans Vos op 24 juni 1977

De heer Martin overhandigde de heer Vos het afscheidsgeschenk.

EHBO diploma uitreiking jaren 80 door Bas Kruidenier

Paul Crezee

Mr. Clampitt (Dir.)

Piet van Dorp

Jan Bijl

Andre Schippers

Anneriek v. Aarsen

Iets dergelijks maakten we mee toen we door een grote stapel bladen, genaamd “de Oliepoort” en “de Up to date” bladerden. U kent ze vast nog wel, onze bedrijfsbladen uit de jaren zeventig en tachtig. Vol met artikelen, maar vooral ook vol met foto's, leuk om te zien. Jonge ventjes met lang haar die een diploma in ontvangst nemen van een toenmalige Refinery Manager. Mannen die nu al weer lang en breed met pensioen zijn. We verloren ons elke keer weer in verhitte discussies, wie dit toch allemaal waren. We gaan er vanuit dat onze belangstelling voor al die oude plaatjes, ook de uwe is.

Met ingang van deze aflevering, willen we dan ook in de volgende uitgaven van Seconer-nieuws dit jaar een pagina reserveren met “plaatjes van vroeger”. Geen installaties in aanbouw, alleen maar mensen. Vaak jonge mensen aan het begin van hun carrière. Als er voor u een bepaalde herinnering of anekdote aan een foto verbonden zit dan horen of lezen we dat graag. Een mailtje naar de Seconer redactie is snel gemaakt.

Ondernemingsraad 1978

11. Licht in het donker (11)

Door Nico ter Horst

Nieuwe kustverlichting

Hoewel de Nederlanders de walvisvaart lang hadden beoefend, was de eerder genoemde "*spermacetolie*" hier niet bekend. Voordat het grote licht voor Westkapelle werd aangeschaft, moest er eerst een kleiner "Engels lamplicht" worden getest. In 1816 werd het "Engels lamplicht" aan de kust bij Oostvoorne geplaatst.

Kennelijk heeft het goed voldaan. In het voorjaar van 1817 werd de grote lantaarn voor Westkapelle besteld en in april werd aan George Robinson geschreven dat hij de olie er voor één jaar bij moest leveren.

In juni van hetzelfde jaar werd er op aangedrongen, vooral de duur van de bouw aan te geven. Dit in verband met de kosten van het werk van Robinson Jr. en twee arbeiders, die voor de installatie moesten zorgen. Ook toen de lantaarn in 1817 al onderweg was, met het schip *the William and Henry*, bleef de grote vraag, of de oorspronkelijke kostenraming van f 25.000,- wel toereikend was.

In augustus kwam de lantaarn in Antwerpen aan, daarna moest worden gecontroleerd of alle onderdelen aanwezig waren. Op 21 oktober was de levering compleet, nu kon Robinson Jr. samen met Kapitein ter Zee Twent de onderdelen, meer dan 31 kisten en 12 vaten olie, overbrengen naar Westkapelle.

Op 21 november werd besloten een advertentie te plaatsen in de volgende kranten:

***De Nederlandsche Staatscourant
De Algemeene Nederlandsche Courant
De Amsterdamsche Courant
De Rotterdamsche Courant en
De Middelburgsche Courant.***

Hierin werd alvast ten behoeve van de Zeevarenden, mededeling gedaan van de oprichting van het kustlicht op de toren van Westkapelle. De hele winter is er doorgewerkt aan het installeren van deze nieuwe lantaarn, waarvan de kosten uiteindelijk f 46.000,- bedroegen.

Op 20 maart 1818 kon het licht in bedrijf worden gesteld. Het was:

"een zeer helder brandend lamplicht eerste grootte, gelegen op 51° 31' 45" NB en 1° 6' 44" beoosten Parijs".

Het bevond zich op 44,58 meter boven gewoon hoogwater.

In een ministeriële brief over het kustlicht te Westkapelle stond onderstaande tekst:

Het werd elke avond kort na zonsondergang aangestoken en brandde gedurende de hele nacht altijd even helder door, tot aan de morgenstond. Door de grote helderheid was het licht gemakkelijk van de kolenvuren te onderscheiden.

Wordt vervolgd.

Bron: Vuurtorens R.v..d.Veen

12. Mini-reünie typekamer Pernis

Door Piet Gebraad

Weken van te voren werd er al naar uitgekeken, de Mini-reünie op dinsdag 1 december 2009, georganiseerd door een aantal dames die in de vijftiger en zestiger jaren op de Caltex/Chevron Pernis raffinaderij werkzaam waren in de typekamer en de receptie.

Door de jaren heen werd het onderlinge contact gehandhaafd, met als initiatiefneemster Corrie Boram. Zij trouwde later met Hans ten Brink die helaas in 2007 overleed. Als een kloek manifesteerde Corrie zich binnen de groep en wist haar enthousiasme op de vroegere collega's over te brengen. In het afgelopen jaar wist zij zelfs twee mannelijke Pernis raffinaderij medewerkers uit die tijd over te halen deel te nemen aan de wederzijdse her-kennismaking op het mooi Arty-terras in het winkelcentrum Zuidplein te Rotterdam.

Klokslag half elf in de ochtend stond de geserveerde koffie MET klaar. Die ging er in als koek, ook al werd het betreffende vocht, door het ophalen van herinneringen en de Ah's en de Oh's, er niet warmer op. De aanwezigheid van de mannen bleek een "surprise", te meer omdat daardoor de gesprekstof anders verliep dan gewoonlijk. Vanaf 14.00 tot 15.30 uur werd gelunched in Brasserie Zuidplein, een etablissement waar voor een redelijke prijs, dus aan te bevelen, een goed product met vriendelijke bediening op tafel werd gebracht. De kosten voor de bijeenkomst werd gezamenlijk door de reünisten gedragen.

Op bovenstaande foto de deelnemers; voorste rij van links naar rechts:
Wil Franken-Plomp, Leendert Bakker, Corrie ten Brink-Boram, Doris Struijk-Walker en Gré Bakker-
van de Moosdijk.

Achterste rij van links naar rechts:
Nan Götz-van Heezik, Sonja van Heek-Bos, Betty Kolderie-Bouman, Annie van der Laan, Piet en
Map Gebraad.

Wat mij betreft voor herhaling vatbaar, met dank voor de uitnodiging.
Piet Gebraad

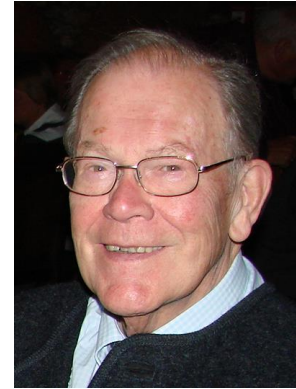
13. Een stukje historie

BP Bunkerstation Pernis

Door Koos Boswinkel

Ik heb al eerder verteld hoe moeizaam de geboorte van het bunkerstation verlopen is. De aankoop van de grond door de moedermaatschappij in Londen, de Anglo Iraanse Oliemaatschappij, (AIOC) bij de Gemeente Rotterdam in 1938, de bouw van een drietal opslagtanks, 1 voor zware stookolie en 2 dagtanks voor diesel- en gasolie, een pomphuis, een ketelhuis, een steiger en een schuilkelder.

De schuilkelder moest aangelegd worden op grond van een door het War Department (Departement van Oorlog) uitgevaardigde voorschrift voor alle vestigingen in het Verenigd Koninkrijk en daarbuiten van de AIOC, later British Petroleum Ltd. Het was het voornemen van BP wegens uitbreiding van het klantenbestand om ook vanuit Rotterdam haar relaties te bedienen met olieproducten.

Toen de bouw van het depot grotendeels klaar was, viel het Duitse leger op 1 september 1939 Polen aan. Engeland verklaarde zich solidair met de Polen en eiste dat Duitsland zich uit dat land zou terugtrekken. Duitsland ging daarop niet in en Engeland verklaarde op haar beurt de oorlog aan Duitsland. De verdere uitbouw van het depot stond vanaf dat tijdstip op een laag pitje. Op 10 mei 1940 viel Duitsland Nederland binnen en was Nederland in oorlog met Duitsland en volgden vijf jaren van bezetting door het Duitse leger. In deze jaren werden vele haveninstallaties, waaronder ook de nog kleine Raffinaderij van Shell in Pernis, getroffen door bombardementen en beschietingen uit de lucht. Ook het depot van BP werd menigmaal getroffen en de opslagtanks zagen er na de oorlog uit als een vergiet of zoals u wilt, een gatenkaas.

Vanuit Londen kwam er zo rond 1947/1948 een verzoek aan de Petroleum Handelmaatschappij in Amsterdam om de situatie in Pernis te bekijken en om de restauratie van het depot ter hand te nemen. Het gehele terrein was door verwaarlozing zwaar verwilderd en het gras stond wel een halve meter of meer hoog tussen de straatstenen en tegels. De Gemeente Rotterdam besloot het gebied rond het dorp Pernis verder bouwrijp te maken door aanleg van wegen en een spoorlijn. Ook de Butaanweg kreeg een spoorlijn die eindigde voor het hek van het depot plus een dertigtal meters binnen het hek van het depot.

Rond 1949 werd een aanvang genomen om de opslagtanks te vullen met stookolie, gas en dieselolie en werden de eerste binnenvaarttankers beladen met deze producten, om ze vervolgens af te leveren aan de vrachtschepen welke de Rotterdamse haven waren aangelopen. In 1951 werd een oliewagon van zo'n 20 ton aan het hek afgeleverd door de spoorwegen. Met mankracht werd de wagon naar binnengedrukt om te worden beladen met dieselolie. Na de vulling door middel van een slang moest de wagon weer naar buiten gebracht worden. Menigmaal werd ook het administratieve personeel opgetrommeld om de wagon buiten het hek te helpen duwen, een inspannend en zweterig karweitje. De vrachtbrief met bestemming en hoeveelheid werd aan de wagon bevestigd en in een getralied kastje gedaan. De NS werd daarna telefonisch op de hoogte gesteld van het feit dat men de wagon weer kon komen ophalen.

Op de lange duur kregen we de hik van het steeds met mankracht naar binnen, respectievelijk naar buiten brengen van de wagons. Ook ons enig vervoermiddel, een legerjeep met voorwielaandrijving, werd ingeschakeld om mee te helpen met trekken. Op een goede dag werd een oplossing gevonden voor het probleem: een elektrische winch, een elektromotor met een soort garenklos eraan. Een

staalkabel werd over de klos aangebracht en aan de trekhaak van de wagon bevestigd. De motor werd gestart en de lier trok de wagon naar de laadplaats om vervolgens, na de belading, weer naar buiten de poort te worden getrokken. De bedrijfszekerheid van de winch liet dikwijls te wensen over met als gevolg dat mankracht van depot- en kantoormedewerkers nog steeds gewenst bleven.

Blenden van de olie

De grootste opslagtank bevatte zware stookolie van 3000 seconden die aanvankelijk alleen in stoomketels gestookt werd. Deze tank moest continue verwarmd worden tot minimaal 50 graden Celsius om nog vanwege de stroperigheid verpompt te kunnen worden. Door verbeterde technieken konden de motoren van steeds meer zeeschepen op een zwaardere kwaliteit stookolie draaien, bijvoorbeeld stookolie 1500 sec. Wij kregen van BP Londen het verzoek om hieraan te voldoen. We rekenden uit hoeveel delen stookolie van 3000 sec. met hoeveel delen dieselolie gemengd moest worden. De menging werd in de tanks van de tanklichter verricht door twee olieslangen naast elkaar in de verwarmde opslagtank van de lichter te hangen.

We hadden uitgerekend dat de pomp van de zware stookolie, pakweg 10 slagen zou maken tegen de dieseloliepomp 3 slagen. We dachten dat door verder de olie in de tanks van de lichter rond te pompen, de viscositeit bij aankomst bij het zeeschip wel aan de kwaliteit 1500 seconden zou voldoen. Maar het pakte wel eens anders uit dan we wensten. Bij een aantal schepen 'ontplofte' ergens midden op zee de hoofdmotor doordat bij het verpompen van de olie naar de machine, in plaats van een mengsel 1500 seconden, een flinke bel dieselolie de machine ingejaagd werd. Een flinke explosie was het gevolg waardoor schade aan de hoofdmotor werd veroorzaakte. Gevolg voor BP was een flinke schade claim met kosten voor de zeesleper die het schip naar de dichtstbijzijnde haven bracht, de reparatiekosten en de kosten verbandhoudende met vertraging van de reis. Boze brieven uit Londen en Amsterdam waren natuurlijk ook niet van de lucht.

Naarstig werd er gezocht naar een betrouwbaarder methode. Die werd gevonden door een koppelstuk te plaatsen, een drieweg kanaal waarbij aan één kant de zware stookolieleiding verbonden werd en parallel daaraan de dieselolieleiding. Onze duizendpoot, de eigenlijke bedenker van het systeem, Jan Plooy, maakte handmatig een flens waarin hij een heleboel gaten had geboord, een soort vergiet. Dit stuk werd aan de voorkant van het koppelstuk geplaatst en daaraan de leiding naar de scheepstanks van de tanklichter. De verpomping liep vervolgens weer overeenkomstig het aantal slagen van de respectievelijke pompen met als resultaat een homogeen gemengd product. Dit systeem werkte zo goed dat de klachten sindsdien achterwege bleven.

Jan heeft er geen Nobelprijs voor gekregen.

Positief effect opwarming aarde

1850

1900

1950

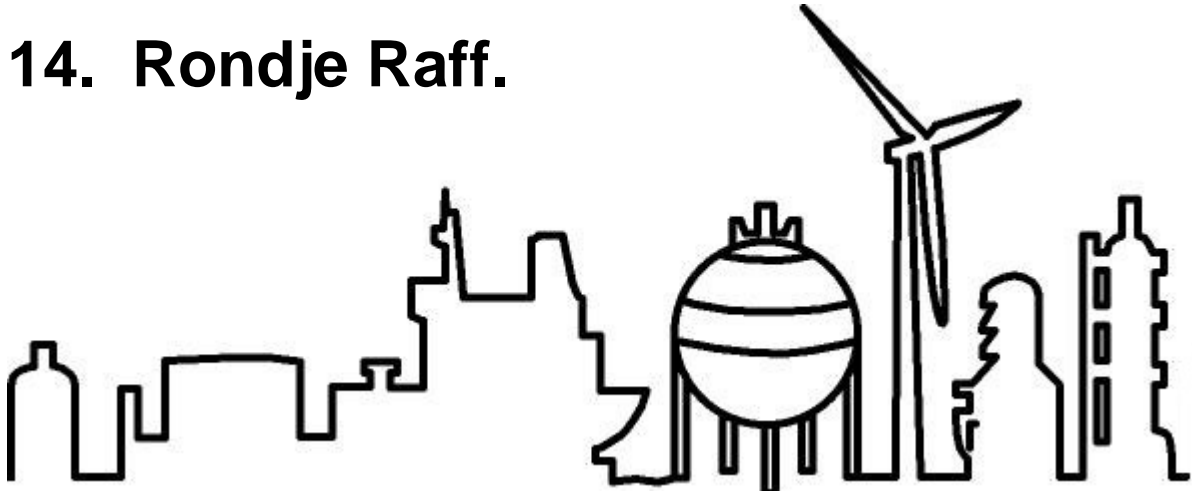
1970

1990

2000

2010

14. Rondje Raff.

Ondertekening huurovereenkomst een feit

Over het algemeen is een ondertekening niet zo heel spannend. Het zijn veelal de saaie momenten binnen een project. Maar deze keer niet! Het ging namelijk over ons eigen nieuwe kantoor. BP RR was door het Havenbedrijf Rotterdam uitgenodigd om het werk van twee jaar uiteindelijk te beklinken in een handtekening onder dikke boekwerken die behoren bij de huurovereenkomst van de nieuwe locatie.

Aan boord van het directievaartuig de Nieuwe Maze ging het gezelschap, aangevuld met projectmedewerkers, architecten, aannemer en onderaannemers, richting de Suurhoffbrug. Tijdens de informele gesprekken werden vooral ervaringen en het gevoel van trots uitgewisseld. BP én de haven van Rotterdam realiseren een prachtig gebouw met een uitdagende vormgeving. Het krijgen van een kans om écht iets moois te maken was duidelijk te merken bij de architecten, die overigens veel werk hebben gestoken in de nieuwe maquette die in de hal van het Administratiegebouw te zien is.

Na het zetten van de handtekeningen door Tessa Mensen (namens het Havenbedrijf Rotterdam) en Willem-Arie Kuijl, had iedereen het nog maar over één ding: gaan met die eerste paal, medio januari is het zover.

Evides neemt nieuwe installatie ketelwater in bedrijf

De BP raffinaderij betreft al jaren het water dat gebruikt wordt voor stoomopwekking van *Evides Industriewater*. Dit water werd tot nu toe geproduceerd door destillatie als bijproduct van de AVR afvalverbrandingsinstallaties. Het water werd dan ook wel “AVR-water” of “desti-water” genoemd.

Evides heeft nu een nieuwe installatie in gebruik genomen. Deze installatie werkt op geheel andere principes. Het product noemen we dan ook anders: Gedemineraliseerd water of “demi-water”. Dit water lijkt veel op het ons bekende “AVR-water” echter met het verschil dat gemiddeld de hoeveelheid verontreinigingen lager zal zijn.

In december schakelt Evides geleidelijk over van de oude bron naar de nieuwe. De verwachting is dat we daar niet veel van zullen merken. Omdat elke verandering toch altijd een verhoogd risico op storingen in zich draagt, zijn voor de zekerheid twee mobiele “RO-units” op de raffinaderij geplaatst. Mocht er iets niet goed gaan dan kunnen onze ketels toch stoom blijven produceren!

Bijna gelijktijdig is de BP raffinaderij een nieuwe lange termijn overeenkomst aangegaan met Evides voor de levering van het ketelvoedingwater. Een nieuwe overeenkomst was nodig, omdat de oude verlopen was. Na een evaluatie van een aantal alternatieven is gekozen voor voortzetting van de samenwerking met Evides tot 2020. Dat is goed nieuws, want de overeenkomst biedt een lagere prijs voor een betere kwaliteit.

Verlenging van de ISPS certificering is binnen

27 november 2009 is op aanbeveling van de toetsingscommissie der International Ship and Port Facility Security Code (ISPS), namens de Burgemeester van Rotterdam, door de 'Port Security Officer', zeg maar de havenmeester van Rotterdam, het felbegeerde ISPS Havenbeveiligingscertificaat uitgereikt. Dit certificaat, dat normaal gesproken voor maximaal vijf jaar wordt uitgegeven, maakt dat BPRR voor de aangegeven periode ISPS plichtige schepen (internationaal varende zeeschepen) mogen behandelen in onze haven. Na de aanslag van 11 september 2001 en mede onder impuls van de

Verenigde Staten, heeft de IMO (Internationale Maritieme Organisatie) in december 2002 de ISPS-code vastgesteld en op 1 juli 2004 is de code van kracht geworden.

Het mag duidelijk zijn dat de ISPS certificering één van onze 'licences to operate' is. Het is dan ook zeer verheugend dat dit voor de BP Europoort vestiging voor de periode tot 26 november 2014 is toegekend.

Ook de vestiging Pernis heeft een ISPS plicht. Op dit moment wordt hard gewerkt om in samenwerking met de medegebruikers van het terrein, zijnde Argos en Dutch Bio Diesel, een havenbeveiligingsplan op te stellen. Naar verwachting zal dit in december aan de ISPS toetsingscommissie worden aangeboden.

Geen verkiezingen voor de Ondernemingsraad

Tot 15 december 2009 kon men zich aanmelden als kandidaat voor de ondernemingsraad. Op die datum hadden 12 medewerkers zich aangemeld om mee te doen aan de verkiezingen voor de nieuwe ondernemingsraad van BP Raffinaderij Rotterdam B.V.

Omdat de nieuwe ondernemingsraad uit minimaal 9 en maximaal 13 leden kan bestaan, worden deze mensen, overeenkomstig artikel 10 van het OR reglement, geacht te zijn gekozen en vinden er dus geen OR verkiezingen op 14 en 15 januari 2010 plaats.

De ondernemingsraad zal per 16 januari 2010 uit de volgende personen bestaan:

<u>FNV</u>	<u>CNV</u>	<u>Unie</u>	<u>Kandidaten vrije lijsten</u>
Koen Seip Arnold Bakels Marcel Tiesema Jos Oers Simon van de Polder	Martin Boom Lakis Galouris	Arthur van Tienen Fritz Bosch	Kim van Leeuwen Angelique Kuiper Ramon Janssen

Een hartverwarmend ontvangst voor Sinterklaas bij BP

Zaterdag 28 november klopten de kinderhartjes harder dan normaal. Een kleine 200 kinderen zaten allemaal vol spanning te wachten in ons nieuwe feestelijke onderkomen, namelijk het Racketcentrum Halfweg in Spijkenisse. Vrijwilligers die door de Sint vooruit waren gestuurd hadden vier tennisvelden omgetoverd tot Schatkamer en Feestzaal. Heerlijk al die koppies met rode wangen en ogen vol spanning en geluk. De een zong uit volle borst mee terwijl de ander

zijn wangen volstopte met het strooigoed van de Pieten. Maar liefst 13 Pieten waren op het feest afgekomen en de Pietenband maakte er ook een feest van. Om de kinderen feestelijk op te warmen was Sjaak Stinksok aanwezig en eerlijk is eerlijk; zo gek hebben we zo nog niet vaak gezien. De kinderen gingen er vol in mee en kropen steeds dichter naar het podium. De binnenkomst van de Goedheiligman zorgde uiteindelijk voor de grote verlichting en na de gebruikelijke liedjes en kanjers op het podium, was het tijd voor de kado's. Dit tafereel zorgt altijd weer voor fantastische beelden! We hebben genoten, groot en klein!

15. Teun van Vliet Kampioen van Nederland

Voormalig Beveiligingsbeambte succesvol kweker van Zangkanaries

Door Piet Bout

De Nederlandse Bond van Vogelhouders organiseert jaarlijks in de maand december een vogelshow waarbij alle soorten vogels bewonderd kunnen worden. Zo zijn er de zogenaamde kromsnavel, waaronder de papegaaien thuishoren, de zangkanaries, maar ook de tortelduif is tijdens de show te zien. Door ongeveer duizend kwekers worden voor de show meer dan achtduizend vogels ingestuurd. Het tijdstip waarop deze show plaats vindt wordt bepaald door het broedseizoen, want daarin moet het in deze tak van sport uiteindelijk gebeuren. Tijdens de show worden de vogels namelijk gekeurd en wordt het kweekproduct beoordeeld op kwaliteit. Naast de grote show in december vinden er nog vier, door locale verenigingen georganiseerde, shows plaats waarvan de eerste in november en de laatste eind januari. De keuring in december is voor de kwekers van kwalitatief hoogwaardige vogels echter de belangrijkste, tijdens die keuring vindt namelijk het kampioenschap van Nederland plaats.

Onze oud collega Teun van Vliet is al meer dan vijftientig jaar zeer actief in het kweken van zangkanaries. Deze hobby gaat bij hem zover dat hij zijn hele zolderverdieping voor het kweken en trainen van deze vogels heeft ingericht. Daarnaast heeft hij in het souterrain van zijn woning aan de Hordijk in IJsselmonde een grote volière waarin de jonge vogels worden uitgezet voor de latere selectie. Dat hij tot de beste kwekers van ons land behoort, heeft hij al eens bewezen. Zo werd hij in 1993 al eens kampioen van Nederland met een viertal vogels, een zogenaamde stam. En op 29 december jongstleden in de Hanzehal in Zutphen was het weer raak. Tijdens het Nederlands kampioenschap wist hij, wederom in de categorie zangkanaries, het hoogste aantal punten te behalen met als gevolg, voor de tweede keer Kampioen van Nederland.

Hoewel hij best trots is op de behaalde resultaten, houdt Teun zich niet alleen bezig met het winnen van prijzen. Ook op organisatorisch gebied is hij zeer actief. Zo is hij voorzitter van de

vogelvereniging Feijenoord in Rotterdam, niet te verwarren met de voetbalclub, is hij Gewestelijk bestuurslid van de Nederlandse Bond van Vogelhouders en Bestuurslid van de Landelijke Speciaalclub. Deze laatste organisatie heeft zich volledig gespecialiseerd in de categorie zangkanaries.

Buiten de zorg voor de eigen vogels is Teun dan ook vaak op pad voor de diverse organisaties die hij vertegenwoordigt. Wekelijks is er wel ergens een vergadering die hij moet bezoeken. Daarnaast is hij door z'n bestuursfuncties nauw betrokken bij de organisatie van de jaarlijkse show en de keuringen in december.

Bestuur en redactie van Seconer feliciteert Teun van Vliet met het behaalde kampioenschap en wenst hem voor de toekomst veel succes.

Op de foto, Teun van Vliet met "de stam" vogels waarmee hij het kampioenschap behaalde.

16. Van klokken en klepels

Door Rob van Breda

Al weer zo'n tien jaar zijn wij lid van een zogenaamd Klokkenluidersgilde. De doelstelling van zo'n club is simpel. Het zo vaak mogelijk luiden van klokken, maar dan wel met de hánd. De meeste mensen krijgen bij het woord klokkenluiden al snel een associatie met André van Duin als klokkenluidende monnik, of denken aan een "lekkende ambtenaar" die de één of andere misstand aan de kaak stelt. Maar wij trekken écht aan touwen en laten daardoor de bronzen klokken beieren.

Klokken zijn vaak oud en hebben een eigen verleden. Een verleden dat vaak vele honderden jaren teruggaat. Wij als gildeleden hebben daardoor ook nog een tweede doelstelling, namelijk het ons verdiepen in de geschiedenis van luid en carillonklokken. Bij het nazoeken daarvan, komen soms de mooiste verhalen boven water. Het maakt niet uit waar u woont. Er is bij iedereen altijd wel ergens een kerktoeren in de buurt. Een toren die middels haar klokken regelmatig van zich laat horen. Klokgelui is een niet weg te denken element in onze (westerse) samenleving en dan is het goed dat er aan deze historische, niet echt stille getuigen, wat meer aandacht wordt besteed. We onderscheiden eigenlijk twee soorten klokken.

- Klokken die aan een draaibare as zijn bevestigd en kunnen slingeren. Luidklokken.
- Klokken die vast aan een balk zijn bevestigd (meestal als onderdeel van een carillon).

Luidklokken

Deze heb je in vele soorten maar vooral in vele maten. De kleinste is misschien wel het bekende tafelbelletje van een paar gram, maar een heel grote is bijvoorbeeld een recent in Nederland gegoten klok met een gewicht van ruim 36 ton! (zie foto)

Die klok is in opdracht van een Japans pretpark gegoten door een Nederlands bedrijf, de koninklijke Eijsbouts te Asten. Een indrukwekkende prestatie. In Moskou, maar ook in Birma schijnen er echter nog veel grotere klokken te zijn. In Birma is dat de zogenaamde Mingun Bell. Deze klok is vier meter hoog en weegt naar men beweert, negentig ton. Het zou dan om de grootste, nog gave klok ter wereld gaan.

Het principe van een luidklok lijkt simpel. Ze wordt aan het slingeren gebracht door het bewegen van een luidwiel dat net als de klok op een vaste as is gemonteerd. Het luidwiel kan op zijn beurt worden aangedreven door een elektromotor of natuurlijk met de hand door een aantal luiders. Doordat de slingerfrequentie van de klepel iets verschilt van die van de klok, komen deze twee elkaar op een zeker moment tegen. Dit heeft dan het bekende mooie "Boing"geluid van galmend klokkenbrons tot gevolg. Bij elke slag beïnvloeden de klok en de klepel elkaar, maar al slingerend ontstaat er na een paar slagen een zeker evenwicht waardoor de klok een regelmatig geluid produceert. Elke zondagmorgen is dit vrijwel overal te horen. De techniek klinkt dus vrij eenvoudig maar is dat niet. We hebben het in Brielle tot tweemaal toe meegemaakt dat een nieuw geleverde klepel niet goed was berekend en na installatie, dezelfde frequentie bleek te hebben als de klok. Het gevolg daarvan was dat er, al luidende helemaal, niets gebeurde. De klepel slingerde mooi synchroon en ging dus precies in de maat met de klok mee en zonder haar te raken. En dan komt er dus geen "Boing", hoe hard er ook wordt geluid. Gelukkig zijn dit maar uitzonderingen.

Luidklokken kennen we al vele eeuwen en er werden toen soms magische krachten aan toegekend. In de middeleeuwen geloofde men bijvoorbeeld dat klokken de bliksem konden breken of zelfs de pest konden verdrijven. Niet alleen werden ze geluid om de gelovigen ter kerke te roepen en om de doden te bewenen, maar ook werden ze geluid bij noodsituaties. De klok van het stadhuis te Brielle had bijvoorbeeld als hoofdfunctie die van brandklok. Een dergelijke klok klinkt meestal niet zo mooi. Ze geeft een hoog en wat schel geluid. Inderdaad een beetje alarmerend. In Nederland heeft op 1

februari 1953 bijvoorbeeld nog de noodklok van Zierikzee langdurig geluid om de bevolking te waarschuwen en uiteraard kennen we nog steeds het spreekwoordelijke begrip “de noodklok luiden”

Een andere, voor iedereen minstens zo herkenbare functie van de luidklok is het aangeven van de tijd. In vroeger tijden was een horloge een luxe die alleen de rijken zich konden veroorloven. Arbeiders op het land waren voor hun tijdsaanduiding volledig op het slaan van de torenklok aangewezen. Om aan hun “twaalfuurtje” te kunnen beginnen, moesten ze eerst op het slaan van de klok wachten. Voor de tijdsaanduiding wordt de klok niet van binnenuit met een klepel aangeslagen, maar vanaf de buitenkant met een gewicht. Tegenwoordig gaat dit meestal met een hamerachtig ding dat gemonteerd is op een elektromagnetische solenoid, die op zijn beurt door het uurwerk van de toren wordt aangestuurd. Het is ongeveer zo’n zelfde apparaat als op de Raffinaderij bij shutdown-kleppen wordt gebruikt.

Het is bij die uurslag wel van belang dat de klok stil hangt en niet wordt geluid! Gebeurt dit per ongeluk toch, dan heb je een probleem. Ga maar na. Als de slaghamer naar voren komt op het moment dat er een slingerende klok van een paar ton langskomt, dan is het, hoe stevig de hamer ook is gemaakt, het einde van het slagmechanisme. Om dit te voorkomen is er meestal een soort vergrendeling gemaakt, die er voor zorgt dat het slag-mechanisme wordt uitgeschakeld als de klok wordt geluid. Toch hebben we in Brielle een keer zo’n uit het lood geslagen uurslaghamer meegemaakt. Een dure grap!

De volgende keer wil ik u iets over carillonklokken vertellen en wellicht later iets over het gieten van dergelijke klokken. We hebben voor de toren van Brielle namelijk drie nieuwe klokken besteld. Het gieten daarvan is natuurlijk iets bijzonders en zal waarschijnlijk in januari gebeuren.

Wordt vervolgd dus....

NB.

Er gaat een nieuwe wereld voor je open, als je je gaat verdiepen in de eigenschappen en de historie van luid en carillonklokken. Deze winter zullen we, zoals gezegd, getuige zijn van het gieten van drie mooie bronzen klokken. Klokken voorzien van een naam en een verantwoord randschrift. Nou daar zijn heel wat uren in gaan zitten, dat kan ik u verzekeren.

Mocht u naar aanleiding van dit verhaal nieuwsgierig zijn geworden en wilt u zelf wel eens zien hoe zo’n eeuwenoude klok er van dichtbij uitziet, dan kunnen we wel een keer een rondleiding organiseren door de Brielse Catharijnetoren. Stuur mij in dat geval even een mailtje. Mijn mailadres staat op de achterpagina.

Rob van Breda

Druk, druk, druk.

Gepensioneerde hangt op de bank wat te lanterfanteren.

Vrouw vraagt "Wat doe je daar toch?"

"Niks" zegt man.

"Dat dee je gisteren ook al!" zegt vrouw.

Waarop de man zegt: "Ik ben ook nog niet klaar....."

Eind december 2006 vertelde Aad van Biezen dat hij voor drie maanden naar het West-Afrikaanse land Senegal zou vertrekken. Een vakantie, samen met zijn broers in een gebied met prachtige mangrovebossen en daartussen snelstromende rivieren vol vis. Senegal bleek een Eldorado voor deze sportvissers. In de drie maanden van vissen en reizen door dit tropische land is Aad zo gecharmeerd geraakt van de mensen en de natuur dat hij de avontuurlijke stap heeft gezet om zich hier semi-permanent te vestigen, alleen tijdens de regenperiode komt hij naar Nederland.

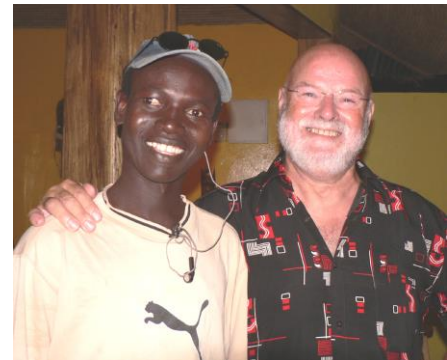
Met zijn brieven aan de redactie van Seconer geeft Aad ons een inkijkje in zijn Afrikaans bestaan. Hieronder volgt alweer zijn 11^e bijdrage.

17. Berichten uit Senegal no. 11

Door Aad van Biezen

Beste Seconer vrienden,

Mijn vriend Willem van de Nederlandse Ambassade heeft me uitgenodigd om mee te gaan op vakantie in de badplaats Sally. We zijn eigenlijk nog maar net terug uit Nederland maar het lijkt ons leuk. Sally ligt zo'n honderd kilometer zuidelijk van Dakar en zo'n 200 kilometer Noordelijk van onze woonplaats Toubacouta. Sally is een rustige badplaats met diverse "Resorts" Deze "Resorts" zijn van particulieren, meestal zeer rijke Libanezen, handelaars of bankmensen. De huizen zijn onvoorstelbaar luxe, in iedere kamer airco, in alle slaapkamers idem, plus een eigen badkamer. In de tuinen een royaal zwembad en volop citroen-, sinaasappel- en mangobomen en wat dies meer zij. Het Resort is alleen voor bewoners en huurders toegankelijk. De bewaking houdt de poort en de slagbomen dicht en maken dag en nacht controlerondes. De prijs voor 14 dagen is plus/minus 900 Euro inclusief een dienstmeisje dat schoonmaakt, de was doet, het eten kookt en ook nog boodschappen doet. Een kanttekening mijnerzijds; een modaal Senegalees gezin zou hier 2½ jaar van kunnen eten!

Yayi mijn vrouw heeft hier korte tijd gewoond dus die kent de omgeving goed. Ze heeft voor ons transport van Toubacouta naar Sally een privé chauffeur geregeld. De auto was van de bekende kwaliteit, zie foto. De vriendelijke chauffeur laadde de bagage in en startte de motor door twee loshangende draadeindjes op elkaar te drukken. Deze oude motoren moeten voorgeloeid worden, dus 20 tot 30 seconden gloeitijd houdt hij de blote kopereindjes tussen duim en wijsvinger op elkaar gedrukt. Pijnlijk volgens mij, hij maakte grimassen en likte aan zijn vingers die toch wel vereelt waren.

Na 20 kilometer waren we in Sokone en stopten bij een tankstation, dat is de normale procedure. Is de afstand kort dan 2 tot 5 liter diesel, al naar gelang verder weg meer diesel, maar géén liter teveel. "D'argent", geld commandeert de chauffeur mij. Hoeveel? 20.000 Cefa. Ik geef hem het gevraagde, dit is geen probleem voor mij, deze 20.000 Cefa gaan van de ritprijs af die ik op de plaats van bestemming pas betaal.

Belangrijke les; betaal een Afrikaan nooit vooraf want je hebt niets meer in te brengen. Het geld in mijn zak is de spreekwoordelijke peen! Misschien niet erg ethisch maar wel zo praktisch. Buiten de dieselbrandstof had ook het carter nog 2 liter smeerolie van onbekende herkomst nodig. Het koelsysteem kreeg vervolgens ettelijke liters water en als reserve nemen we twee jerrycans van tien liter water mee, onder het motto: Beter mee verlegen dan om verlegen!

de weg door de vloer me onder spat in het bijzonder mijn voeten en benen. Het is verbazingwekkend dat dit rijdende wrak gewoon blijft lopen. Een paar liter water en zo nu en dan wat carterolie en gaan met die banana.

Na Fatick moeten we stoppen bij één van de tien "Politie-checkpoints" op onze weg naar Sally. Alle papieren zijn in orde, remlichten doen het ook, de verlichting is in orde. Ja, dat is goed fout voor de politieman, maar op het laatste moment ziet hij een overtreding die hij volgens mij terplekke verzint. Hij sommeert de chauffeur hem te volgen naar zijn kantoor. Zo'n tien minuten later komt de chauffeur terug met een lang gezicht. Hij heeft een boete moeten betalen van 2000 Cefa wegens het feit dat zijn taxi geen vrachtauto is. Materialen horen in de achterbak en mensen voorin. Op de achterbank staat een 20 liter koelbox met ingevroren vis, maar wel vastgezet met een veiligheidsriem tegen omvallen. Gewoon een gezochte reden om druk uit te oefenen. Ja, de chauffeur moest wel betalen want de agent had zijn rijbewijs nog. Na een rit van vier en een half uur over 200 kilometer komen we aan de buitengrens van Sally.

Hier moeten we de taxi uit, want "lange afstand taxi's" mogen niet met passagiers in steden rijden. Dus direct Willem gebeld, hij komt over vijf minuten. Een overijverige agent komt ons nog tijdens het uitladen tot spoed manen! "Wat is de reden?" vraag ik hem. "Jullie staan hier al te lang. Je moet direct een locale taxi nemen. "Ik sta hier net zo lang als ik wil en ik neem geen taxi" zeg ik tegen hem. Yayi maant mij tot een beetje kalmte. Onverstoorbaar wenkt de agent een taxi en de chauffeur begint gelijk onze koffers in te laden. Direct

sleur ik de koffer er weer uit en ga er op zitten. "En nu allebei opdonderen" schreeuw ik ze geërgerd toe. Net voordat het een echt conflict wordt komt Willem aan. Hij heeft de situatie gelijk door en vraagt de agent wat het probleem is en zegt tegen mij; "Inladen en instappen". Willem vraagt de agent om zijn ID kaart en toont de zijne van de Dutch Embassy. "Nee mijnheer, helemaal geen probleem ik wilde gewoon service geven aan uw vrienden want er zijn veel slechte chauffeurs die de mensen bestelen". De agent, nu uiterst behulpzaam, laadt zelfs mijn viskoffertje in. "Kan ik nog iets voor u doen?" vraagt hij aan Willem. "Ja" zegt Willem "Ga alsjeblieft weg en laat ons met rust" Hij driuift af . Willem zegt vervolgens: "Yayi en Aad, welkom in Sally".

Na alle ontberingen van de reis oogde de vakantiewoning met alle moderne gemakken zoals airco, TV en koelkasten, nog luxer. Omdat de elektriciteit vaker uitvalt dan dat ze beschikbaar is, werkt de apparatuur meestal niet. We hebben dan ook veel tijd in het door de zon verwarmde zwembad door gebracht. Ook gelijk een mooie gelegenheid om het zwemmen van Yayi en haar zesjarig neefje op te krikken. Het is vreemd maar de meeste Afrikanen kunnen niet zwemmen, zelfs vissers verdrinken als een nijlpaard hun bootje omgooit. In Nederland was dat 100 jaar geleden ook het geval maar dan zonder nijlpaarden natuurlijk.

De 14 dagen vakantie in de badplaats Sally vlogen om, want in luxe gaat de tijd altijd sneller. Yayi bezocht haar zus in Sally (zelfde vader, andere moeder) en ik kon, zolang de stroomvoor- ziening dat toeliet, op het internet wat mails verzenden en op de Seconer website foto's bekijken en de hier nog niet gearriveerde Seconer-nieuws lezen.

Taxistaking

Precies op de dag dat we ons gereedmaakten voor de terugreis naar Toubacouta kwam ons het bericht ter ore dat de lange afstandstaxi's voor onbepaalde tijd in staking waren. De reden van de staking was de oneerlijke concurrentie van buitenlandse taxi's uit Guinee en Mali. Ergens in het zuiden bij de plaats Kédougou was een massale veldslag geweest tussen Senegalese, Guineese en Malinese chauffeurs en de Senegalese politie. Er waren veel gewonden en de "Baas" van de Senegalese chauffeurs was ernstig gewond naar het ziekenhuis afgevoerd. Tientallen chauffeurs zaten wegens oproer in de gevangenis en zolang zij niet vrij waren zou de staking voortduren. Het openbaar vervoer lag op z'n kont en de autoriteiten laten die vechtersbazen echt niet vrij. Na twee dagen wachten moesten we toch echt de vakantiewoning verlaten. Yayi vond voor een hoog bedrag een chauffeur die ons via een omweg wel wilden rijden. We moesten daarbij wel rekenen op taxiconrole onderweg wat mogelijk wel gepaard kon gaan met geweld. Mij stuitte het tegen de borst om als oud vakbondsman met een stakingsbreker mee te rijden, een andere manier van vervoer bestond nu eenmaal niet. De voorzienigheid heeft me echter dit "principeverzuim" wel afgestraft met een terugreis waarvan "afzien en gevaar" de sleutelwoorden zijn. Maar daarover later

Oud Pernis collega Frans van Wijk verrastte Yayi en mij met een felicitatiekaart naar aanleiding van ons huwelijk, tevens had hij de kaart vol geschreven. Bedankt Frans want je begrijpt wel dat op zo'n afgelegen plek een berichtje van een collega bijzonder op prijs wordt gesteld. Ook ontving ik een volgeschreven kaart, zomaar voor de aardigheid, van Nico ter Horst, Huib Marsman en Piet van Kessel en echtgenotes, wel een beetje zuinig met z'n zessen op één kaart, maar wel erg fijn. Ik heb hier voorlopig nog geen Internet daarom wordt een kaartje of een reactie per SMS altijd op prijs gesteld.

Groeten, Aad A.N. van Biezen

Toubacouta par Kaolack, B.P. 190, Senegal (Afr.) Tel. 0221763467964

18. Personalia

Met Nerflex :

Oktober 2009	H.M. Janssens J.J. van der Eijk
November 2009	P. van Heest H.A.H. van Campenhout
December 2009	N. den Ouden J. Snijders
Januari 2010	A. Klaver C. Gebuijs

Met Pensioen :

Oktober 2009	A. Boshoven J.H. van der Weijden
November 2009	P. Neleman C. Mochtar
December 2009	P.W. Alessie K.W. Lagerwerf A. Giethoorn
Januari 2010	W. Jongejan

Overleden:

4 november 2009, de heer J.C. Ruis, in de leeftijd van 26 jaar.
6 november 2009, de heer P. Rietdijk, in de leeftijd van 76 jaar.
24 november 2009, de heer W. Kassels, in de leeftijd van 76 jaar.
1 januari 2010, de heer J. van Gameren, in de leeftijd van 94 jaar.

seconer

De volgende *seconer nieuws* verschijnt op 15 april 2010.

Redactionele bijdragen en/of suggesties inzenden voor 1 april aan:

Redactie *seconer nieuws*
p.a.: Hoefweg 4a, 3233 LG Oostvoorne, Tel. 0181 482927
e-mail: redactie@seconer.nl

Paasklaverjassen

Woensdag 31 maart 2010

Om 19.30 in het Cafetaria te Europoort.

(De zaal is open om 19.00 uur.)

De eieren zijn al besteld, zodat niemand met lege handen naar huis gaat.

Inschrijfgeld : 4,00 Euro pp

Aanmelden bij:

Gijs Hoogland (tel. 010-4712566)

of email: gijs.hoogland@tiscali.nl

of Leen van Adrichem (E 377)

of email: adrihlij@bp.com

Introduces zijn van harte welkom

Bij introduces graag de namen doorgeven.

Met vriendelijke groet van Gijs en Leen.

REDACTIE SECONER-NIEUWS

Piet Bout

Bestuur Seconer
Hoefweg 4a
3233 LG Oostvoorne
0181 482927
redactie@seconer.nl

Piet van Kessel

Scherpenhoek 80
3085 EG Rotterdam
010 5016851
Kessel.Pa@inter.NL.net

Klaas Kuipers

Slotlaan 28
3233 DD Oostvoorne
0181 485797
klaas-ali.kuipers@planet.nl

Rob van Breda

Lumeyweg 49
3231 CD Brielle
0181 416364
rjvanbreda@gmail.com

BESTUUR SECONER

Nico ter Horst, Voorzitter

Goudenregenplein 226
3203 BN Spijkenisse
0181 632418
voorzitter@seconer.nl

Wim van Vliet, Secretaris

Narcissenstraat 12
3181 WT Rozenburg
0181 217203
secretaris@seconer.nl

Piet Timmers, Penningmeester

Eemsteyn 1
4251 HM Werkendam
0183 502884
penningmeester@seconer.nl

Bas Roos, Administratie

Planetenlaan 105
3204 BR Spijkenisse
0181 616040
administratie@seconer.nl

Wim Blok, Pensioenen

Rijpersweg 31
4751 AP Oud Gastel
0165 326388
wimnellblok@live.nl

Leny Voorberg

Ossewei 151
3238 XN Zwartewaal
0181-663138
h.g.voorberg@planet.nl

Gerrit Kamperman, IT-zaken

Kraanvogelhoek 12
3201 HE Spijkenisse
0181 626506
info@seconer.nl

BELANGRIJKE ADRESSEN

Mutaties Seconer

www.seconer.nl

Klik aan: CONTACT (bruine balk)
Kies doorgeven: Personalia/adreswijziging/e-mail wijzigen
of schriftelijk Narcissenstraat 12, 3181 WT Rozenburg

-

Stichting Pensioenfonds BP Raffinaderij

Postbus 90170, 5000 LM Tilburg
Postvak THA07/020 - Telefoon 013 4622352
e-mail: wa.smit@interpolis.nl
pensioenfondsbraffinaderij@achmea.nl
www.pensioenfondsbraffinaderij.nl
Aanmelding spreekuur 013 4623988

-

Stichting Pensioenfonds BP

Telefoon 020 4266310 (08.30 – 17.30)
Telefoon 030 2579696
www.blueskygroup.nl
e-mail: info@pensioenfondsBP.nl
www.pensioenfondsbp.nl

-

Stichting Chevron Pensioenfonds

UO2.B4.16, Postbus 2072, 3500 HB Utrecht
Telefoon 030 2578903
e-mail: pensionfund@fortis.com

-

Contactpersoon Personeelszaken BPRR

A.N. van Seeters

Doorgeven van mutaties

Telefoon 0181 259357
Postbus 1033
3180 AA Rozenburg
